

http://www.coe.int/t/DGHL/cooperation/economiccrime/corruption/Publications/Handbook%20on%20AC%20policies_%20RUS.pdf.

5. Aven T. On How to Approach Risk and Uncertainty to Support Decision-Making // Risk Management. 2004. Vol. 6(4). P. 27-39.

6. Corruption risk assessment in special risk areas// Montenegro. Ministry of Finance. 2011. P. 73

ПРОБЛЕМИ ФІКТИВНОГО БАНКРУТСТВА ПІДПРИЄМСТВ

Можайкіна Н. В., канд. екон. наук, доцент, Драчова С. І., студентка, Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

Про боротьбу з корупцією в Україні говорять вже давно. На державному рівні неодноразово приймалися відповідні закони, концепції та програми боротьби з цим ганебним явищем. Однак, масштаби корупції залишаються незмінними і досить великими. Корупція в Україні перетворилася на одну з загроз національної безпеки. Вплив корупції на українське суспільство і державу має комплексний та системний характер, зокрема йдеться про соціальні, економічні, владні, політичні, та міжнародні аспекти цього впливу. Корупція є чинником, який заважає розвитку української економіки. Тотальний характер цього явища створює некомфортні умови для ведення бізнесу і суттєво знижує інвестиційну привабливість країни.

Головними причинами прогресування цих суспільне небезпечних явищ є: низький темп економічних і політичних реформ, помилки в темпах і тактиці проведення приватизації підприємств, що є державною та громадською власністю, недовіра до законодавства, відсутність вільної конкуренції. Велике значення у боротьбі з корупцією має економічна безпека підприємства. Головною метою економічної безпеки підприємства є забезпечення максимально ефективного його функціонування: забезпечити раціональне використання ресурсів, досягнення підприємством мети господарської діяльності (отримати прибуток, частіше всього), зуміти встояти під руйнівним впливом зовнішніх факторів, забезпечити стійку фінансову ситуацію. Основними напрямками організації економічної безпеки підприємства за окремими функціональними складовими є: фінансова складова, яка вважається провідною й вирішальною, оскільки за ринкових умов господарювання фінанси є «двигуном» будь-якої економічної системи. Безумовно питання безпеки пов'язане зі збереженням його цілісності та збереженням платоспроможності.

Найважливішими факторами, що впливають на економічну безпеку підприємства, є ступінь досконалості законодавчої бази, рівень оподаткування, доступ на світові ринки збуту, інвестиційна привабливість регіону, держави. Насамперед, економічна-безпека підприємства залежить від економічної безпеки держави, регіону, адже ґрунтується на їхньому фінансовому,

сировинному та виробничому потенціалі, перспективах розвитку. Наявність багаторівневої концепції економічної безпеки господарюючих суб'єктів усіх рівнів дає можливість забезпечити передбачуваність зовнішніх загроз підприємствам.

Звичайно як відомо, кожен суб'єкт, який займається господарською діяльністю, схильний до ризику стати банкрутом, це може бути, як під впливом зовнішніх факторів так і під впливом внутрішніх (нераціональна організаційна структура, велика кількість залишків готової продукції чи низький рівень організації виробництва тощо). Цих причин може бути велика кількість, бо все що угодно може вплинути на підприємницьку діяльність і призвести до банкрутства, але є такий випадок, коли нічого з підприємством не сталося, но керівники подають офіційну заяву про банкрутство, хоча це не є так і вони приховують реальні дані, такий вид банкрутства називається фіктивним. І це банкрутство можливо вважати, як загрозу економічній безпеці підприємства.

Однак, в реаліях національної економіки все частіше можна прочитати і почути, що через процедуру банкрутства дуже часто відбувається захоплення капіталу, скоюються злочини, має місце навмисне захоплення підприємств і навмисне доведення їх до банкрутства.

Сприяє практиці фіктивного банкрутства недосконалість правового законодавства в даному питанні. За наявними оцінками, майже третина всіх справ про банкрутства є замовними, тобто протизаконними, і найчастіше завершуються переділом власності. Це закономірне продовження тієї ж прихвизації, тільки за рахунок інших, більш дрібних і слабких приватних власників. Таким чином, в сучасній практиці господарювання існують різні методи доведення підприємств до банкрутства. Дуже серйозні наслідки для економіки має банкрутство містоутворюючих та бюджетонаповнюючих підприємств. Непрозорість процедури оцінки та реалізації активів боржника в ході банкрутства надають можливість для виведення їх в іншу структуру, підконтрольну керівництву чи власникам боржника.

Проблема безкарності порушень, які допускаються при фіктивному банкрутстві, є системною. Експерти вважають, що існуючі формулювання в кримінальному законодавстві і законодавстві про банкрутство необхідно змінювати на більш жорсткі, чіткі і відповідні економічній дійсності. Окрім організаційних заходів та створення спеціалізованих органів, які повинні сприяти боротьбі з фіктивними банкрутствами не можна недооцінювати заходи фінансового характеру, які здатні попередити зловживання у сфері банкрутства.

Таким чином, своєрідною профілактикою банкрутства можуть бути регулярні звірки та ревізії звітів, всіляких актів, розрахунків, звірка та відстеження поставок продукції, взаємозаліків та інших документів і операцій. Власник підприємства також повинен активізувати діяльність ревізійної комісії, яка, як правило, діє на підприємстві лише формально. А адже це реальний механізм контролю за поточною фінансовою діяльністю підприємства.

Превентивною мірою для того, щоб не допустити або протистояти зловживань у ході процедури банкрутства з боку зацікавлених суб'єктів, є

строгий фінансовий контроль за діяльністю господарського керуючого, за діями менеджменту боржника, аудит, в тому числі інвентаризація та оцінка активів боржника, вимог кредиторів, контроль за фінансовим станом інвестора, який готовий допомогти боржнику.

Список використаної літератури:

1. Худолій Л. М. Складові економічної безпеки суб'єктів господарської діяльності. [Електронний ресурс] / Л.М. Худолій. – режим доступу : <http://www.economy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=455>
2. Короткова М. В. Оптимизация управления кредиторской задолженностью на предприятиях промышленности / М.В. Короткова // Весние ОГУ, 2009 – №5. – 104-109.

ВОЄННО-ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА В СИСТЕМІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Момот Т. В., д-р. екон. наук, Аванесова Н. Е., канд. екон. наук, Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова

Для досягнення цілей Воєнної доктрини та забезпечення боєздатності збройних сил (ЗС), а отже, обороноздатності України, на обороно-промисловий комплекс країни покладаються завдання із забезпечення створення, виробництва, ремонту й модернізації озброєння, військової та спеціальної техніки і боєприпасів для задоволення потреб безпеки й оборони відповідно до цілей, пріоритетів і завдань воєнної політики держави. В умовах, що склалися високої актуальності набуває потреба забезпечення економічної безпеки підприємств ОПК в процесі їх реформування, що вимагає розробки комплексного підходу до створення такої системи безпеки.

Ґрунтуючись на теоретико-методологічних засадах безпекології та її галузі екосесенту, а також з урахуванням передового міжнародного досвіду, доведено, що в сучасному науковому знанні поняття «безпека» є одним із найскладніших, оскільки відсутня єдина система наукових поглядів та теоретико-методологічного базису в обґрунтуванні концепції безпеки сучасного суспільства. За результатами аналізу, зроблено висновок, що в аспекті соціотехнічних систем поняття «безпека» широко трактується як такий стан складної системи, при якому дія зовнішніх і внутрішніх факторів не призводить до погіршення системи або до неможливості її функціонування й розвитку, при якому особистість, соціальна група, народ, країна (державна) може самостійно, суверенно, без втручання й тиску ззовні вільно обирати й здійснювати свою стратегію міжнародної поведінки, духовного, соціально-економічного й політичного розвитку.

Узагальнюючи еволюцію поглядів науковців на поняття «національна безпека», «державна безпека» і «загальна безпека» та вказуючи на їх